

Tágítsuk ki a szívünket!

„Illett, hogy vigadjunk és örvendezzünk, mert öcséd meghalt, de föltámadt; elveszett, de megkerült.” (Lk 15,32)

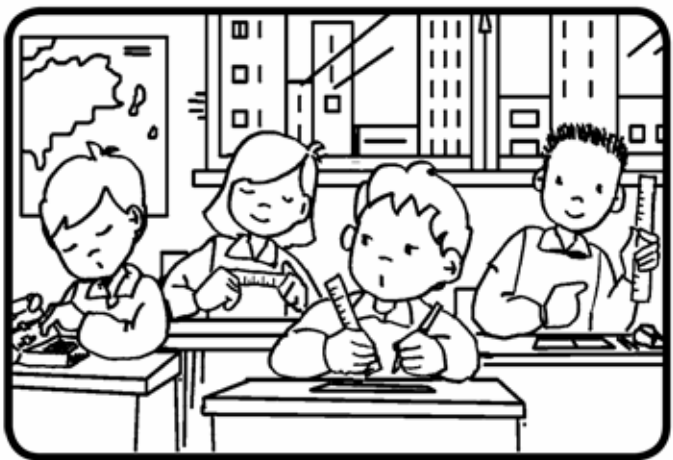

Ezt mesélte nekik: Egy apának két fia volt. Egy nap a fiatalabb elkérte az örökségét, és elment egy messzi országba. Ott rövid idő alatt úgy elpazarolta a vagyonát, hogy már ennivalóra sem maradt. neki Sokat éhezett, és eszébe jutott apja, aki mindig jó volt. Még a szolgálai is jól éltek. Elhátározta hát, hogy hazatér, és bocsánatot kér apjától. Elég, ha csak szolgálai közé fogadja be.

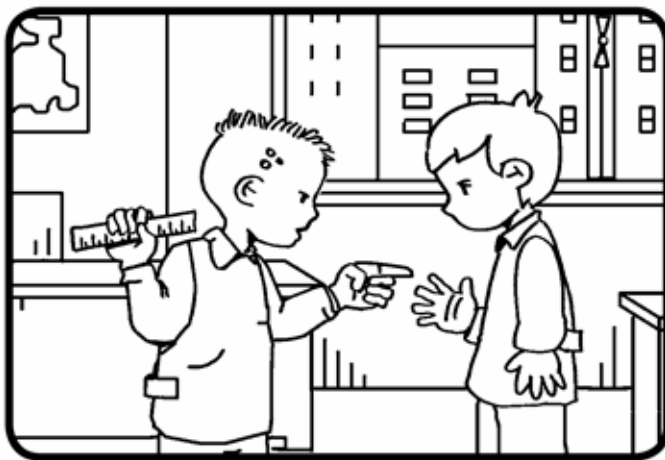
Amikor apja látta, hogy jön, nagy örömmel sietett elé. Szép ruhába öltöztette, és ünnepet rendezett neki. Mindenkinek azt mondta: „Fiam meghalt, de föltámadt; elveszett, de megkerült.

A farizeusok és az írástudók zúgolódtak, mert Jézus bűnösökkel ebédelt együtt. Jézus elmagyarázta nekik, hogy azért jött, hogy megváltsa a bűnösöket, nem pedig hogy elítélje. Mert az Ő Mennyei Atyja irgalmas.

A kínai Sámuel a felhőkarcolókkal teli Hong Kongban él. Egy nap az iskolában olyan feladatot kaptak, amihez vonalzót is kellett használni. Legkisebb osztálytársa is kereste a vonalzóját,

de nem találta: otthon felejtette, és nekibúsult. Kérte a többieket, hogy adják kölcsön neki a vonalzójukat, de azok nem segítettek: „Nem hoztad el a vonalzódat: a te hibád!”

Sámuel egy pillanatig sem gondolkozott. Látta, hogy osztálytársának szüksége van valamire, és úgy akart szeretni, ahogy Jézus. Intett neki, és odaadta a vonalzóját, aminek az osztálytársa nagyon megörült.